

Bemærkninger til lovforslaget

Generelle bemærkninger

I. Danmarks Riges Grundlovs § 75 foreskriver:

»Stk. 1. Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrygger hans tilværelse.

Stk. 2. Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven herom påbyder.«

Folketingsflertal og regeringer har forsynet sig stærkt mod denne grundlovsbestemmelse. Især i perioden siden sommeren 1974, da folketingsflertallet lod storarbejdsløshed udbryde.

De gamle partier kunne ikke gøre for, at OPEC's salgspriser på olie steg. Men de er skyldige i, at Danmark ikke hurtigt indrettede sig efter de ændrede konjunkturer i verden omkring os på en sådan måde, at den danske arbejdsstyrke kunne beskæftiges fornuftigt. I 13-14 år har de såkaldt ansvarlige partier i stedet givet befolkningen stene for brød. De har holdt kunstigt liv i dødssejlervirksomheder. De har indført vanskelighedsfremmende særordninger for de unge, for kvinder, for de ældre og for de langtidsarbejdsløse. De har svælgel i såkaldte beskæftigelsesplaner. De har raset mod Japan, Tyskland og andre fornuftige betalingsbalanceoverskudslande. Og de har foretaget hobevis af andre direkte beskæftigelseskadende tiltag som for eksempel erhvervstilskudsordninger.

Beständig har de hældt vand ud af ørerne og holdt den ene mammut-tomgangs-konference efter den anden og med himmelvendte øjne erklæret, at »vi ikke kan leve med arbejdsløsheden«.

Men resultatet af alt dette er, at ledigheden hele tiden er blevet større, end den havde været uden disse indgreb.

Disse mange års praktiske erfaringer dokumenterer altså, at frugtbringende nytænkning ikke opstår med de mange snakkerier og skriverier, som det kompakte folketingsflertal har været så leveringsdygtigt i.

Det burde derfor efterhånden gå op for befolkningen, at de tvangstanker om beskæftigelsesplaner, eksportpakker, påskeforlig, kartoffelkvaksalverier og erhvervsfremmeordninger, som regeringen flere gan-

ge årligt fremkommer med, skader en brugbar løsning på det dødsensalvorlige massearbejdsløshedsproblem langt mere, end de aner.

Hvis Folketinget på den måde »skaber« 1.000 nye job i 1988 i de konkurrenceudygtige sektorer, bevirker de selsamme foranstaltninger, at der er måske 5.000 færre arbejdspladser i 1995.

Penge til prestigeprojekterne koster nemlig dyrt, når de skal hentes hjem via skatter eller forøget statsunderskud. Og da penge ikke er øremærkede, er der altid stor tvivl om, hvad tilskudsbeløb til syvende og sidst i grunden anvendes til – eller anderledes udtrykt: det er uundgåeligt, at store dele af erhvervstilskudsbeløbene i virkelighedens verden ikke benyttes til den bruttoudvidelse af arbejdsstyrken, som på papiret skulle være opnået. Og tilvejebringes der endelig en »ny« arbejdsplads, er den direkte virkning meget ofte, at der blot flyttes arbejde til den tilskudsmodtagende virksomhed fra et andet firma, som så må nedlægge en arbejdsplads. Man kan ikke have titusinder af arbejdere ansat på »særvilkår« (løntilskud m.v.) på virksomhederne.

I det levende liv er de dominerende partiers kunstfærdige net af planer og ordninger intet andet end dødens pølse.

Penge flyttes fra steder, hvor de arbejder hensigtsmæssigt, til områder, hvor der er mindre økonomisk forslag i dem. Herved svækkes landets internationale konkurrenceevne.

Øget skattetryk, faldende international konkurrenceevne og flere restriktioner svækker på længere sigt Danmarks muligheder for at være stedet, hvor produktionen – og dermed velstandsskabelsen og den fulde beskæftigelse – blomstrer. De kunstige arbejdspladser bliver nemlig ikke varige, og de arbejdspladser, der kunne have været varige, kan ikke bære de ekstrabyrder, Folketinget vælter over på dem.

Og dermed falder også et væld af velmente forslag, som blåøjede projektmagere lader det vrimle med, baseret på, at man kan modregne sparet arbejdsløshedsunderstøttelse, når man skal analysere en idéns rentabilitet.

Tankegangen illustreres for eksempel af forslaget fra Fællesorganisationen i Herning om, at staten